

# Fina djurläten i Francks händer



## OPERA

### ● Debussy

L'enfant prodigue & Ravel: L'enfant et les sortilèges

Franska radions kör och orkester, dirigent Mikko Franck.

I rollerna Karina Gauvin, Roberto Alagna, Chloé Briot, Nathalie Stutzmann, Sabine Devieille, François Piolino, Nicolas Courjal, Sofi Jeannin m.fl. 2 CD. (Erato)

**Mikko Francks inspelning av två av Debussys och Ravels sceniska verk är på många sätt lyckad.**

Den franska författarinnan **Colette**s ursprungliga version av *Barnet och spökerierna* var tänkt som balett-handling och **Ravels** korta (45 minuter) operafantasi fungerar egentligen bäst som balett. I den bästa tolkningen jag känner till (**Ji i Kyliás** koreografi med Orchestre National de Paris, finns på Youtube) uppträder både dansare och sångare. Sångsolisterna i Ravels bearbetning förväntas tolka katter, en fåtölj, träd, en trollslända, en eld och tiotals andra föremål och djur. Nästan alla sångare måste klara av att sjunga (och spela) tre eller fyra olika roller och det blir i ett konsertant uppförande lätt förvirrande.

*Barnet* (**Chloé Briot**) i denna operafabel vägrar läxläsning. Hans mor sätter honom i husarrest och i gengäld härjar pojken med husdjuren,

förstör böcker, tapeten och möbler. Men plötsligt vänds rollerna om och alla föremål och naturen börjar sjunga, faktiskt ganska hotfullt. Som tur ångrar pojken sina elakheter och visar sedan sin goda sida mot djuren.

Ravel parodierar olika fashionabla samtida danser och jazzar briljant till det hela. Han behärskar alla stilar och riktigt dråpligt blir det när en engelsk tekanna och en kinesisk tekopp utför en ragtime-duett. Den stränga matteläraren och sifferkören skulle också ge mig mardrömmar. **Mikko Francks** franska orkester njuter av att åstadkomma djurläten och spelar med fart och kläm. Alla sånginsatser är fina men sopranen **Sabine Devieille** (Princessan och Elden) och tenoren **François Piolino** (tekannan och matematikern) utmärker sig speciellt.

**Debussys** *L'enfant prodigue* (Den förlorade sonen, 1884) handlar också om en son som hamnar på villospår. Debussy härnade avsiktligt samtida populära tonsättare som **Delibes** och **Gounod**. Det fungerade eftersom han vann det prestigefyllda Prix de Rome med denna charmiga kantat. Den är värd att lyssna igenom några gånger och preludiet vore ett perfekt extranummer. Ett riktigt ungdomsverk är pianoduetten som var tänkt som en symfoni i h-moll (1880). Den brittiska Debussyspecialisten **Colin Matthews** har gjort en skicklig orkestrering (2009) av en sats och de sista pampiga tre minuterna imponerar mest. Det låter inte som vi numera tycker att Debussy ska låta och därför känns det lite onödigt. Det förhindrar inte de franska radiofilharmonikerna från att behandla verket som ett bortglömt mästerverk.

**ALBERT EHRNROOTH**

kultur@hbl.fi